

Uit de oude doos: Sanders transportbedrijf

We gingen vaak in het weekeinde met de paarden van Gien Smeenge (zij had een manege in Borger) naar paardenfestijnen. Leuke dagen, vooral omdat je met de jeugd op stap ging en ik ook graag met paarden bezig was. Gien Smeenge wist het te waarderen als je goed voor de paarden zorgde. Minder mooie dingen gebeurden natuurlijk ook. Eens kreeg ik bij een stoplicht een motorrijder onder de vrachtauto. Gelukkig was er alleen materiële schade. Ik moest hiervoor naar de rechtbank in Winschoten. Mijn broer die rijles gaf, had mij op een bepaald wetsnummer gewezen en of dat geholpen heeft weet ik niet, maar ik werd wel vrijgesproken.

door Geert Hoving

In het 2e nummer in 2023 van "De Zwerfsteen", het blad van de historische vereniging van Borger (de Stichting Harm Tiesing) stond een verhaal over Sanders veetransport uit Buinen. Het is geschreven door Jan Haddering, die in de jaren 60 bij de firma Sanders werkte. In het artikel wordt ook het vervoeren van de paarden van Gien Smeenge aangestipt (zie hiernaast). Albert Sanders had overigens in Buinen naast zijn transportbedrijf ook een café en slijterij.

Voor de oud-ruiters van de manege die aan wedstrijden of demonstraties deelnamen is Sanders geen onbekende. Het was de vaste transporteur van de paarden van Gien Smeenge naar evenementen in binnen- en buitenland. Sanders was een grote sterke man die uitstekend met paarden om kon gaan en ze bij wijze van spreken in zijn eentje in de vrachtwagen kon tillen.

Freddie Thies, Jan Stoffers, Hans Visscher en Karsten Berends hebben enkele anekdotes opgedist. Freddie weet nog dat Albert Sanders een br de sterke kerel was die zomers en winters in overhemd liep. Als een pony niet de veewagen in wilde tilde hij het dier bij de voorbenen op en trok hem zo op de auto.

Jan herinnert zich een rit in de vrachtwagen op weg naar Emmen naar een Sinterklaasoptocht. Albert vertelde dat hij bij stevige vorst zijn blaas leegde over zijn handen. Daarna had hij, volgens zijn zeggen, zijn knuisten weer op temperatuur. Jan: "dit zijn mijn woorden, Albert sprak in dialect en op zeer directe wijze".

Hans reed regelmatig met Sanders mee als paarden en pony's vervoerd moesten worden. Meestal lukte het niet om iedereen in de cabine te laten zitten, zodat hij (en anderen) noodgewongen achter in de vrachtwagen bij de paarden moest plaatsnemen. Hans: "we konden dan de paarden ook rustig toespreken. Het was wel een beetje spannend weet ik nog". Karsten: "Je had ook nog de vader van deze Sanders. Dat was een man die veel geduld had; een heel erg zachtaardige man. Ik kan me nog goed herinneren dat onze Orlof op transport werd gezet door de jonge Sanders. Maar wat hij ook probeerde, Orlof bleef zich verzetten. Sanders klaagde met de woorden "1 pk is toch wel veul". Na een tijdje stak mevr Smeenge haar hoofd om de deur. Ze zag het allemaal met triestheid aan en sprak de woorden: "och loat h'm moar hier". En zo konden we later nog veel genieten van dit wonderdier . Ook gingen we eens een met z'n allen naar het Indoor Concours in Zuidlaren. Alle pony's in de veewagen van Sanders. Voor ons ruiters was er te weinig vervoer, dus gingen we allemaal ook achter in die veewagen. We vonden al snel het spelletje uit om over de paarden heen te klimmen naar voren en weer naar voren naar achteren."

Mooie herinneringen aan een mooie tijd. De hazewindhond in het logo was overigens ontworpen door een kunstenaar uit Assen.